

קמא :

שילוח הקן פרק שנים עשר חולין

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ס: וי"ג].
 (ב) י"ג חלופים רגל דהא
 כמיה מיה. וי"ג ר"ב.
 (ג) [גמ' מ: י"ב]. ימות כב
 כמיה מיה: ע"י כ"ב.
 (ד) [גמ' ק"ב]. [לעיל
 ק"ג]: מוספתא פ"י י"ג.
 (ה) [גמ' י"ג]. ק"ב. ק"ב. ב"ק
 (ו) [גמ' י"ג]. י"ג ר"ב.
 (ז) [גמ' י"ג]. י"ג ר"ב.
 (ח) [גמ' י"ג]. י"ג ר"ב.
 (ט) [גמ' י"ג]. י"ג ר"ב.
 (י) [גמ' י"ג]. י"ג ר"ב.

מנאים הרבה שמקופים על משנתם
 לוקין עליו והוסיפו לומר נגז וגזל:
 משמע דשלה מעיקרא משמע והתנאים טעו בגירסתם לאחר
 לשה דכתיב לעני ולגר תעזוב אותם:
מעיקרא משמע. לא תכלה אכל מה
 עליו לעשות עזוב אותם ולא תכלה
 אכל נגז וגזל דעל כרחק יתק לעשה
 אימא לך דלא לקי: לא מוסירו. ואם
 תומרו דאש תשרופו הא ודאי יתק
 לעשה: ואי ס"ד. קסבר ר' יהודה שלח
 דקרא אחר לקימה משמע וטעמא
 דלוקה משום לאו שיתק לעשה לוקין
 עליו אמאי קמני ואין משלח הכתוב
 מחייבו אף לשלחו לאחר לקימה והוא
 פוטרו: דילמא. אינו משלח דקאמר
 אינו נפטר בשלחו אלא אף לוקה: עד
 כמה משלחה. אם נטלה: שאלא
 מספס ידו. ואם יכול לחזור ולתפשה
 מותר: כמה משלחה כרגל. יאחונה
 כרגלה וישלחה: כגפה. אומות ככפפה
 ומשלחה: משלחי רגל. אלמא שילוח
 כרגל הוא קך שמעמי. ונראה בעיני
 שאין שילוח זה דומה לשילוח רגל השור
 שהוא הולך כרגלים והוא אחרית
 כרגלים וכמדומה לי דהכי קאמר רב
 הונא אמר כרגל שלח שלח גפה
 ושלחה נפטר ממנו שילוח כיון שכלה
 ב' פסיעות או ג' ומותר לחזור
 לתופשה ורב יהודה אמר כגפה
 שמוכל לעוף כדכרה וראייה לדברי
 מדמימי עובד דההוא דתלשיניה
 לגפה ושלחה דחייביה רב יהודה
 למשלחה דרב יהודה לטעמיה דאמר
 אין שילוח עוף כרגל: רבי לא נרפה.
 השהה אותה עד שגדלו לה כנפיה
 ומשלחה: מכס מדרות. ידיו
 כמוכחה שלח וירגיל כזה ואין לה קצנה
 אלא עד שיקבל עליו: סימס. עוף
 טעור הוא: אמר ליה. רבא: דלמא
 חדא ציטא הוא דרמיא. לך
 הוצרכה לשחול שלח הטילה אלא ציטא
 אחת וקרא אפרוחים או ציטא כתיב:
 פרסקי. מלודות: וליחוס למשדא.
 שעל הנחת עמנו חייבו לשלחה דלרין
 להמתק מן הכיבוד כדלמר גאלו
 טרפות [לעיל דף מד:]. דרב חסדא שרי
 נוכחא ולא זבין מיניה: ומשני כלאמר
 יד. מרחוק פירש המלודות שלח הבין
 המשלח: ואם אימא לרבי יוסי וכו'. הש"ס פריך לה: יליאת רובס. דאם נא אדם ומלא את האס כשהיא מטילה ציטא וכבר ילא רובה
 חייב לשלח מקמי דתפול לחצרו דלכתי לאו מומון הוא: אי הכי. דלא קתה מרזי: אמאי אסורות משום גזל. ואפילו מפני דרכי
 שלום והלא עדין מגוף האס הוא: ומשני אלתן. דרכי שלום דקאמר אפילו על האס עממה יש משום דרכי שלום: ואיבעית אימא
 לעולם אבייט. דלילו על אמן אפילו משום דרכי שלום אין כאן הוואל ואינה נוחה לתופשה לא סמכה דעת בעל השוקן עלה ואינו
 מתקוטט עם הלוקח אבל מהבייט הוא מתקוטט דעממה עליה ונהי נמי דלא קנה לו חצרו משום דרכי שלום מיהא אימא: (א) לוכות.
 אפילו יליאת כולה ולא תקשה לרבי יוסי צדיק חנינא דלא מומון הוא וחייבת ציטא משום ציטא אחרונה זאת שלח עממה האס
 עליה (א) משהטילה ואף על פי שפלה לחצר לא קתה חצרו דכיון דהוא עממו אס היה כאן לא היה יכול להחזיק כלום חצרו נמי לא מצי
 וזי ליה ואין זה מומון: אי הכי אמאי אסורות. משום גזל. משום דרכי שלום וכו' לא: אי דשלחה. קודם דהחזיק בה הכי
 קתה חצרו לבעל הבית וגזל מעליה הוא ואי דלא שלחה היאך הוא יכול לטעול לבייט הא בעי שלוח קודם לקימת הבייט כרב יהודה:
 ומשני כקטן. דלאו בר שלוח הוא. והוא הדין דהוא מצי לשניי כגון דעבר וטעל מתת האס דגזל מעליה ליכא אלא יתח לאו לשניי
 בדרכי הימך ולא בדרכי אסור: והדר מתמה ואמר קטן בר דרכי שלום הוא: ה"ג אביי של קטן חייב להחזיר מפני דרכי שלום:
 פירוס שוככו. אפרוחים ובייט: אלא לקמי דשמואל. לקמן מפרש מאי איתערין ליה למצעי: ערוף אקן. הקס צידך על הקן:
 דליסבכו. מיראתך. והשתא מפרש ואזיל מאי צעא מיניה ומאי מהדר ליה: למאי. הגבחה זו למה: אי למקנא. שלא יחזור זו לוי בן
 סימון והכי קאמר ליה ערוף אקן דלימגבוהו אפרוחים מיראתך ותקנה אותם בהגבחה: ליקנינכו כסודר. ולמה הוצרך רב יהודה לשאלו
 היאך יקנה: ואם ליר"ע. שהוא ערב ויר"ע ולמחר יהיו אסורים משום מוקנה וכו' לשאלו כמה הגבחה למה לי האי ערמא לערוף אקן:
 בעומד

תורה אור השלם

1. כי תקצר קצירך
 בשדך ושבחת עמך
 בשדה לא תשוב לקחת
 לגר ליתום ולאלמנה
 יהיה למען יברך ה'
 אלהיך בכל מעשה
 ידך: דברים כד יט
 2. ובקצרכם את קציר
 ארבעם לא תכלה מאת
 שדך לקצר ולקט קצירך
 לא תלקט: ויקרא ט ט
 3. ולא תחזירו מקני עד
 בקר והצמר ממנו עד
 בקר באש תשרפו:
 שמות י"ב
 4. אשריכם ירעי על כל
 קום משלחו רגל השור
 והחמור: ישעיהו לב כ

גיליון הש"ס

גמ' הששה גריה. עי
 משנה למך פ"ג הל' יח
 מהלכות בערים: שם ד"ל
 שרף אקן. ע"י כ"ח דף ט
 ע"א פוס' ד"ה האיל:

הנהגות הב"ה

(א) גמ' אביי של קטן חייב
 להחזיר מפני פלג היתב
 (ב) ר"ש ד"ה
 לא משום לקחת דשבתה
 ה"ה: (ג) ד"ה ליתוס ל"ל
 אחר ד"ה והשתא וכו'
 אלא מעליה:

עין משפט נר מצוה

כב א ב מ"י ט"ג ט"ג ט"ג
 שטתה ה' ד פתג
 עש סה טושיע י"ד ט"י
 לג טפ"ד:
 ל ג מ"י ט"ג ט"ג ט"ג
 טושיע סה טפ"ד ב:
 לא ד מ"י פ"ו מהלכות
 גולה ה' ז טתג
 עש סה טושיע ח"ח ט"י
 טע טפ"ד א:
 ה [מ"י] ט"ג מהלכות
 שמיטה הלכה ח פתג לאין
 ק טושיע י"ד טתג לג
 טפ"ד ב:
 י ד [מ"י] טה הלכה יח):

מוסף רש"י

באש תשרופו. טשה
 הוא ולאו שיתק לעשה
 אין לוקין עליו והוסיפו
 נפסח פסור וטע"ל פ"ב.
 נפסח מדרות. ירעי
 שנת ה'. לאו מלקות
 ארבעים הוא אלא מת
 תרבות. מת ירעי מדרבנן
 יבמות ג"ג. וירי שובר.
 מתקטט מומונין כשה
 קיטין כשוק אין אלו
 ירי השלוח הנדלים
 נחום ב"ה פ"ג. חייבת
 בשלוח. הקן. אם רובגת
 ג' הבעים דקרינא טתג
 ג' יקרא פרת למומן
 ילא מומון ניהו וטע"ל.
 אסורות משום גזל
 טעני דרכי שלום. ולא
 זל מיה. דלא זכא טתג
 על השוקן דממילא קאמו
 רב לטתג ומומרו ב"ה.
 קרי כאן כי דקרא פרת
 למומן. ירעי הבעים
 על היה ליה הקן מומון.
 קין הוא הבעים ב"ה
 ג' עם ציאת רובא.
 קרינא כיה או ציטא וטע"ל
 י"ה נא למסוס קודם
 מתמה יליאת חייב לטתג
 אלו ולוקח הבעים וטע"ל.
 אמאי אסורות משום
 זל. קין דלא נטלה לחצרו
 וטע"ל. מותר גזל
 דרכי שלום אפילו אלתן
 מ' קאמר דעממו של
 על השוקן פליה. דעממו
 יא דחתיס לתקוטן דעממו
 לעולם אבייט.
 אלו אלתן וטע"ל. אביי
 כפ"ל לחצרו. חייבת
 שילוח הקן ולא מומון
 יא כל מן טתג ציטא
 ליהן ולא חייבי ל"י יוסי
 י' חתה דל היכא דליחוי
 וטע"ל. אמאי אסורות
 פני דרכי שלום. וכו'
 f: וטע"ל. אי דשלחה
 י"י טע"ל. גזל מעליה
 ד"א. דאם קינא ליה חצרו
 וטע"ל. שילוח כ"י. וליכא
 י"שור שלח משלח ודבר את
 גיטס תקח לך יוסי מאי
 י"ריא גזל וטע"ל. כקטן.
 f: דקמי דרכי שלום וכו'
 f: דלא שלח וקטן
 f: לא בר שלוח הוא דלעו
 חייב מלכות וטע"ל.